TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

JOHN VÄLIMÄKI, Editor & Manager

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.
TELEPHONE — Office 365; Editorial Dep't 832.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

OVATKO YSTÄVÄT UNHOTTANEET?

Toverit Reivo ja Partan ovat taaskin kirjottaneet vankilasta perheilleen tänne. Sanovat jo vähän tottuneensa elämään siellä. Mutta ikävä tahtoo vähän vaivata kun on joutunut eroon maailmasta ja toveripiiristä. Pahottelevat sitä seikkaa etteivät ystävät ole muistaneet juuri ollenkaan kirjottaa heille. He saavat ottaa vastaan kirjeitä niin paljon kuin niitä vain tulee. Kirjeet on kirjotettava englanninkielellä. Osote on: Lock Box 500, Steilacoom, Wash.

KAPINOITSIJOITA OLIVAT.

Toverin lukijat mahtanevat vielä muistaa Ludlowin verilöylyn huhtikuussa v. 1914. Silloinhan parikymmentä lakkolaisen vaimoa ja lasta aivan kylmäverisesti poltettiin palaöljyllä telttoihinsa, sentähden että olivat nousseet taisteluun sunnuntaikoulumestari John D. Rockefeller nuoremman omistamaa Colorado Fuel and Iron Co:aa vastaan.

Näiden elävältäpoltettujen joukossa oli m. m. useita Italian alamaisia ja kun Italian kuninkaallinen hallitus ei sentään vielä ole laskeutunut yhtä alhaiselle asteelle kuin on meidän suomalainen "tasavaltalainen" Mannerheim-hallitus, teki se syytöksen Coloradon valtiota vastaan Giuseppe Patruccin, hänen vaimonsa ja kolmen alaikäisen lapsensa puolesta, jotka kaikki tuhoutuivat tuossa joukkolahtauksessa, vaatien että valtio edes vahingonkorvauksella tyydyttäisi tuon milisiansa tekemän konnantyön. Pitkien oikeustaisteluiden jälkeen on valtion ylioikeus tehnyt päätöksen tässä ja päätöksessä lausutaan m. m. seuraavaa:

"On totta että nämä alaikäiset lapset menettivät henkensä, mutta ne olivat sellaisten vanhempain lapsia, jotka olivat asettuneet hallitusta vastaan ja kyseessä olevat lapset olivat vanhempainsa luona niissä teltoissa ja vanhemmat olivat asestettuja. Samalla kun ne kuolleet lapset ovat itse olleet ehdottomasti syyttömiä, niin kuitenkin heidän kuolemaansa on ollut mahdoton estää siinä yhteentörmäyksessä, mikä on aiheutunut asestettujen asukkaitten ja hallituksen joukkojen välillä."

Tuon lausunnon mukaan olivat siis näiden lasten vanhemmat kapinassa hallitusta vastaan sentähden että he lakkoutuivat hiiliyhtiötä vastaan. Ei ole siis enää mitään epäilemistä siitä etteivät Rockefellerin hallitsemat hiili- ja sulimoyhtiöt muodostaisi Coloradon hallitusta, koska kerran lakkoutuminen niitä vastaan merkitsee kapinoimista valtion hallitusta vastaan. Ja kapinoitsijoille kaikissa maissa on vaan yksi keino, s. o., tappaa heidät pois. Venäjällä käytettiin ennen nuoraa tähän tarkotukseen. Coloradossa poltetaan elävältä. Molemmat saavat siunauksen maata hallitsevan porvariston puolelta, yleensä.

Onko ihme että niistä, jotka kaiken tämän joutuvat kärsimään hiljoilleen kasvaa sellaisia, jotka eivät tyytyisi enää siihenkään, että tämä valta, tämä Rockefellerien "hallitus", rauhallisin keinoin muutettaisiin? Jokainen tällainen konnantyön siunaus valtion puolelta on agitatsionipuhe sen liikkeen puolesta, joka taistelussa kapitalismin kukistamiseksi sivuuttaa kaikki ne rauhalliset keinot joihin sosialistit vielä luottavat.

EI OLE RAUHAN TOIVEITA TÄNÄ KESÄNÄ.

Joitakin kuukausia takaperin kerroimme mitä tehtailijain ja kauppiasten liiton tilastotieteilijät ennustivat elinkustannusten nousemisesta lännellä tämän kevään ja tulevan kesän ajalla. Siinä selitettiin että viime kesä oli harvinaista hintojen nousuaikaa idän puolella, sentähden että lännen raaka-aineet ja puolivalmiit tuotteet, joista idän teollisuus tuotteensa valmistaa, olivat niin suuresti kohonneet hinnoissa sitä ennen.

Tämän hintain kallistumisen idässä viime kesänä ennustettiin tänä kesänä tuottavan jälkiseurauksensa lännellä, kun länsi alkaa kuluttamaan niitä tuotteita jotka viime vuoden ajalla idässä kalliimmista raaka-aineista valmistettiin.

Idässä nousivat elinkustannukset viime vuoden loppupuoliskolla 58 prosentilla. Nyt uhkaa sama toteutua lännellä. Puku, jonka vielä viime syksynä saattoi saada 60—75 dollarilla, maksaa nyt sata dollaria. Rautatavarassa ja kaikessa, mikä vaan on tehdastuotetta, on sama ilmiö nähtävissä. Eikä ainoastaan niissä, mutta ruokatarpeissakin, vaikka ne ovat puhtaasti länteläistä tavaraa, ovat hinnat nousseet suhteellisesti samassa määrin kuin tehdastuotteidenkin hinnat. Sen saa tietää jokainen perhe vertailemalla nykyistä ruokatavaralaskuaan viime syksyiseen. Tehdastuotteet määräävät kaikkien tavarain hinnat kapitalistisessa yhteiskunnassa. Milloin vaan ne hinnassa nousevat, täytyy sellaistenkin tavarain mitkä eivät tehdasprosessin läpi käy, seurata mukana. Siihen pakottaa järjestelmän lait sadoilla eri keinoillaan.

Eikä hintain nouseminen ole vielä huipussaan. Ennen kuin kesä on lopussa ja varsinkin kun syystarpeiden ostoaika tulee, saamme me nähdä ehkä toisen yhtä suuren muutoksen tapahtuvan kuin on tapahtunut tämän kevään ja viime syksyn välillä.

Rajotustoimenpiteet eivät tässä näytä mitään auttavan. Taloudellisen elämän lait itsestään edellyttävät hintain nousua. Kun ostovälineen, dollarin, todellinen arvo on laskenut laskemistaan niin että se nyt on, maan johtavan pankkiirin, Vanderlipin, lausunnon mukaan ainoastaan 40 senttiä siitä mitä se oli viisi vuotta takaperin, on tiettyä että näin täytyy tapahtua. Maailmassa saadaan kaikki ainoastaan työstä. Ja kun suuri osa maailman hyödyllisen työn tekijöistä on ollut tekemässä, ei rakentavaa, vaan hävittävää työtä, täytyy sen jäljet jossakin näkyä, huolimatta siitä miten paljon ja miten monilla keinoilla kapitalistinen hallitus yrittääkin sen seurauksia peitellä. Dollarin arvon alentuminen on yksi merkki siitä. Ja laskut eivät ole vielä läheskään kaikki maksettu. Se siis tulee näkymään yhä edelleenkin, entistä selvempänä.

Sen lisäksi kilpailu ei enää määrää hintoja amerikalaisilla tavaramarkkinoilla. Kaikki päätuotteet ovat trustien käsissä. Ne voivat, kapitalistisen järjestelmän luonnollisten tarpeiden lisäksi, vielä kohottaa mielivaltaisesti hintoja, niittää silloin kun sato on valmis, ottaa silloin kun tilaisuus on avoinna. Ne ovat sitä tehneet ja ne tulevat sitä edelleenkin tekemään.

Ja ne tekevät sitä kaikkein ensiksi työpalkkoihin nähden. Palkat eivät ole kohonneet siitä mitä ne ovat olleet jo parin vuoden ajan. Ne ovat pikemmin laskeneet ja sen lisäksi on suuri osa lännen työväestöstä joutunut olemaan talven työttömänä; osa sen tähden että ovat sesonkityöläisiä; osa sen tähden että sotatuotanto päättyi, eikä "rauhan" ajan tuotanto ollut ehtinyt vielä valmistaa kaikille uusia työntekomahdollisuuksia. Väki on siis köyhää, ja minkä köyhempää se on, sen heikompi se on taistelemaan etujensa puolesta. Mutta taistella sen täytyy. Kun elinkustannukset tällä tavoin kohoavat, ei ole edessä muuta keinoa kuin vaatia lisää korvausta siitä ainoasta paikasta, mistä työläinen sitä voi ottaa, työnsä myynnistä; union kautta, järjestynein rivein, jos se on mahdollista; uniotta, korpilakon kautta, ellei muuta keinoa ole.

Tietäessään tämän, on porvaristo ottanut "etusenssin". Pitkin talvea se on tehnyt hiljalleen työtä järjestöjen hajottamiseksi, tietäen että järjestymättöminä on työläiset helpompi voittaa. Nyt kevään tullen yrittää se provoseerata jälellä olevia valmistumattomina lakkoihin, saadakseen lyötyä rivit hajalle ennenkuin hintojen kohoamisesta johtuva yleinen tyytymättömyys ehtii niin voimakkaaksi kuohunnaksi puhjeta, ettei sitä enää voisi mitenkään vastustaa. Se yrittää sopia asioita kappalekaupalla yhden ammattikunnan kanssa kerrallaan, hyvittää toisia ja kurittaa toisia. Jokaisessa pienemmässäkin kaupungissa on merkkejä tästä tehtailijain ja kauppiasten liiton työstä parhaillaan nähtävissä ja Butten suureen työtaisteluunkin on tämä epäilemättä hyvänlaisesti vaikuttanut.

Senpätähden tulisikin työläisten olla varuillaan järjestöissään ja lakkoaikeissaan porvariston provoseeraukseen nähden: odottaa, vaikkapa se vaikealtakin tuntuisi, kunnes joukot ovat ehtineet kyllin laajasti käsittämään hetken tarpeet ja vasta sitten ryhtyä taisteluun kun nähdään, että mieliala yleensä työläisten keskuudessa on kypsynyt vaatimusten tekemiselle.

Me tiedämme, että edellämainituista syistä johtuva pakko ajaa länsirannikon työväestön tämän kesän ajalla suuriin taisteluihin. Tämä tulee olemaan rauhaton kesä, siihen saakka kun palkat nousevat vähänkään elinkustannusten hintoja vastaaviksi. Mutta meidän tehtävämme, jotka olemme järjestyneitä, on katsoa että taistelut tapahtuisivat mahdollisimman järjestyneellä tavalla, että työläisjoukot olisivat mahdollisimman hyvin valmistautuneita näitä taisteluita alkaessaan. Myöskin meidän on katsottava ettei lakkoja aleta jokaisen vihanpuuskauksen tullen, joka voi olla enempi yhtiöiden kuin kenenkään muun alottamaa. Lakkoutuminen on helppoa; järjestäminen työmaalla on paljon vaikeampaa. Mutta järjestymisen jälkeen on voittaminen aina paljon helpompaa. Muistakaa siis järjestää.

Toivon ja innostuksen juhla

Kun tämä numero Toveria ehtii lukijain käsiin on meillä taas Vappu, tuo kansainvälisen köyhälistön juhlapäivä. Mikään riemun päivä ei se kalleudestaan huolimatta voi työläisille useasakaan tapauksessa olla, sillä liian paljon kirvelevät vielä ne haavat joita kapitalismin peto on köyhälistön ruumiiseen viimeisten vuosien ajalla iskenyt. Liian suuri on vielä se puute, kurjuus ja nälkä mikä tuhansia, ei kun miljoonia, maailman työläisiä on kaatanut hautaan niiden miljoonain vierelle, jotka sodan julmuri tuhosi. Liian moni äiti Europassa ja täälläkin lähtee tänä Vappuna nälkäisempänä ja surumielisempänä tähän köyhälistön juhlaan kuin milloinkaan ennen. Niin monelta on pois isä, veli, äiti, sisar, sulhanen tai morsian siellä missä taistelut ovat riehuneet, ettei voi iloisin mielin mennä edes omaan suurimpaan juhlaansa, siellä missä sitä on viettämään totuttu. Ja sielläkin missä sodan ja nälän haavat eivät ole yhtä syvälle iskeytyneet kuin ne ovat Europassa, vie toveriemme kurja tila iloisuuden aiheen.

Mutta vaikka maailman työväestö aineelliseen puoleen nähden onkin nyt pahemmassa asemassa kuin milloinkaan ennen, vaikka miljoonat työläiset ovat pakotettuja juhlimaan vuosien kuluttamissa ryysyissä suurinta juhlaansa ja suremaan kadotettujaan, niin milloinkaan ei Vappu juhlaa ole voitu suuremmilla toiveilla ja suuremmalla luottamuksella asiamme menestykseen vastaanottaa kuin tänä vuonna.

Seisoohan entisen Europan taantumuksen etuvartijaston paikalla vallanohjaksissa työväestö, voitokkaana ja varmana asemastaan, julistaen koko maailman kärsivälle ja sorretulle työväestölle uuden vapauden ja onnen aamunkoittoa. Kuten jättiläisvuori kohoaa Venäjän työväenvalta kapitalismin rotkojen yläpuolelle suuruudellaan ja juhlallisuudellaan rohkaisten niitä jotka vielä rotkoissa vaeltavat.

Kahden edellisen vapunpäivän vieton aikana on se ollut tässä asemassa, mutta kummallaan edellisellä kerralla ei sen pysyväisyys ole ollut niin taattu kuin tänäpäivänä.

Toisissa Europan maissa kulkee työväenliike rohkeasti eteenpäin samaa päämäärää kohden. Kaikki kapitalistisetkin taloudellisten olojen tutkijat ovat olleet pakotettuja myöntämään ettei Europa enää ikänä voi tulla siksi mitä se ennen oli, että taloudellinen elämä on järjestettävä uudelleen enempi kansanjoukkojen tarpeita tyydyttävällä tavalla. Radikaalisemmat porvarit pyrkivät valtiokapitalismiin, joka jättäisi omistavalle luokalle edes jonkunlaisen oikeuden elää toisten työn riistämisestä ja reformisosialistit, oikeistososialistit y. m. väittävät jyrkempien kanssa siitä millä tavalla tuotantovälineet on yhteiskunnallistutettava ja sosialismi toteutettava. Kaikki myöntävät että uusi yhteiskunta on syntymässä. Sen syntyminen on vaikeaa. Kapitalismin jätteet taistelevat epätoivon vimmalla elämisen oikeudesta. Kerta toisensa perään ne lyövät ylöspäin pyrkivät köyhälistön joukot alas tavalla tai toisella ja ne onnistuvat monasti tilapäisesti hävittämään työläisjoukkojen yksimielisyydenkin. Mutta jokaisen häviön jälkeen me näemme köyhälistön uudelleen nousevan ja jokaisen hyökkäyksen jälkeen, vieläpä hävitessäänkin, se on heikentänyt vihollisen voimia. Mikään ei voi tätä estää. Sillä yhtä vähän kun voi kukaan pysäyttää kevään tuloa silloin kun aurinko alkaa lämmöllään sulattamaan talven jäitä, voi yhteiskunnassa kukaan pysäyttää muutoksen tapahtumista silloin kun taloudellisen kehityksen kulku on kerran uusien aatteiden auringon säteillä ehtinyt vanhan järjestelmän jäät keväiseksi tulvaksi muuttamaan.

Niissäkin maissa, missä uuden yhteiskuntamuodon syntyminen ei ole, ainakaan vielä, ottanut väkivaltaisia muotoja, joissa ennen tapahtunut kehitys on tehnyt mahdolliseksi uuden yhteiskunnan syntymisen rauhallisesti, asteettaisin, ainakin toistaiseksi, kuten Englannissa, me näemme saman liikehtimisisen samaa päämäärää kohden olevan käynnissä. Ja jokaisessa maassa, kulkekoonpa työvänliike niissä rauhan teitä kuten Englannissa, tai kapinan ja väkivallan enteitä kuten Saksassa ja Unkarissa, kasvaa työväenjoukoissa varmuus asiansa voittamisesta. Milloinkaan ei tuo varmuus tule sille olemaan suurempi kuin juuri Vappuna, tänä vuosijuhlana, jolloin kaikkialla tehdään katsaus kuluneen vuoden taisteluihin, tappioihin ja voittoihin. Tällöin elpyy ja varmistuu voiton toivo vanhan työväentaisteluissa uupuneen toverin rinnassa, niinkuin senkin joka vielä on puolittain välinpitämättömänä tätä taistelua syrjästä katsellut.

Amerikassa meillä vallitsee vielä synkkä taantumus. Emme ole vielä Europan tasolla täällä. Porvaristo hallitsee näennäisesti voimakkaampana kuin milloinkaan ennen. Tuhansia tovereitamme on vielä vankiloissa sen luokkavallan uhreina. Monet työväen järjestöistä ovat pirstaleina. Yksin vanhoillisuuden unesta herääviä uniojärjestöjäkin ahdistellaan siitä, että ne yrittävät ainoastaan säilyttää sitä elintasoa mikä Amerikan ammatillisesti järjestyneellä työväestöllä on ennen ollut. Mutta juuri tässä kapitalismin luulotellun voiman suuruudessa ja vallanlujuudessa onkin sen oman tuhon alku. Sen valta on kasvanut niin suureksi ettei se voi sitä enää taidolla käyttää. Se on riistänyt puhe-, paino- ja kokoontumisvapauden. Se sai oikeuden sen tekemiseen sen hätätilanteen perusteella, mikä sodan kautta syntyi, mutta nyt se uhkaa pidättää nuo oikeudet jatkuvasti. Se tahtoisi vielä enemmänkin. Se tahtoisi riistää vielä viimeisenkin kansanvallan perustuksen, parlamenttaarisen edustusoikeuden. Se tahtoisi tukkia kaikki ne rauhallisen kehityksen tiet, joilla koko nykyaikainen valtiorakenne lepää ja tehdä kansasta äänettömän ja oikeudettoman orjalauman, kuten oli Venäjän työläisja talonpoikaisväki kerran ennen. Tämä olisi sille välttämätöntä kaiken sen saaliin säilyttämiseksi, mitä se edesmenneinä aikoina on käsiinsä saanut ja mitä se yhäti tavattomalla riistämistaidollaan lisää. Mutta juuri tällä se herättääkin nukkuvan leijonan, Amerikan työväenluokan, ei veriseen vallankumoustaisteluun, mutta kamppailuun ensiksi niiden oikeuksien palauttamiseksi mitkä kansalle perustuslain mukaan kuuluisivat ja sitten niiden kautta taloudellisten etuisuuksien ja sosialistisen yhteiskunnan luomiseen niiden periaatteiden mukaan, joita sosialistipuolue tänäpäivänä edustaa. Merkkejä tämän taistelun alkamisesta me näemme nyt jo kaikkialla. Vanhat puolueet ovat hajallaan. Työväenpuolueita ja kaikellaisia uudistusliittoja syntyy. Naisillekin tulee äänioikeus, lyhyesti: uudet voimat alkavat tunkeutua Amerikan poliittisella taisteluareenalle ja nämä voimat eivät pysähdy ennenkuin yhteiskunnallinen vallankumous on loppuun suoritettu.

Senpätähden, vaikka meillä on vielä mustin pimeys edessämme, mitä täkäläisiin oloihin tulee, ei meilläkään ole syytä toivottomuuteen. Tämä on kaikista huolimatta valoisin ja toivorikkain Vappu mitä maailman köyhälistö on vielä milloinkaan ennen viettänyt. Juhlikaamme siis sitä innostunein mielin ja senjälkeen käykäämme kaikin työhön suuren liikkeemme vahvistamiseksi niin että vuoden kuluttua olisi entistäkin voimakkaampi!

KEVÄTJULKAISUJEN TILAAJILLE!

Aikasemmin olemme ilmottaneet, että Vappu on kokonaan loppuun myyty, joten on turhaa lähettää tilauksia sille. Mutta vielä on joku määrä Lasten Kevättä jälellä, joten kaikki ne jotka jäivät ilman Vappua voivat korvata vahinkonsa tilaamalla Lasten Kevät, hinta 25 senttiä ja tilattava osotteella: TOVERI, Box 99, Astoria, Ore. Ihanneliittojen ja sunnuntaikoulujen johtokunnille suosittelemme Lasten Kevättä jaettavaksi vapaasti koulujen oppilaille kehotuksena vastaisen varalle. — Toveruudella:

Toverin levitysosasto.

Osastoille

Telluride, Colo. Paikkakunnalla ei nykyään ole osastoa, joten otsikko lienee hieman sopimaton, mutta Telluriden osaston kohtalosta on toisille osastoille oppimista erinäisissä suhteissa ja siksipä sopiikin siitä mainita tässä osastossa.

Osasto on kuollut. Se on kuollut tahi oikeastaan tapettu — huutamalla. Muilta paikkakunnilta on tullut suomalaisia työläistovereita, jotka ovat omanneet toisenlaisia katsomuksia kuin paikkakunnalla olevat. Ensimäisenä tehtävänä näillä tulleilla työläisillä oli, ei mielipiteitten muokkaaminen, vaan osaston hajottaminen. Tätä "tehtäväänsä" suorittivat he sellaisten keinojen avulla, että paikkakunnan toverit eivät jaksaneet sitä sietää. Alinomaa boikoteeraten osaston toimintoja, uhaten väkivaltaisuuksilla sellaista työläistä, joka uskalsi ottaa myötätuntoisesti osaa osaston edesottamisiin, parjaillen osaston rehellisiä jäseniä ja muilla räyhäämisillä ja edesvastuuttomilla keinoilla häiritsivät nämä "luokkataistelijat" niin suuressa määrässä, että osaston toiminta alkoi siitä kärsimään. Seurauksena se vähä jäsenistö, joka vielä oli mahdollinen toimimaan, päätti lopettaa toiminnan jääden odottamaan parempaa, jota tuleman piti. Mutta kun osasto oli saatu hajalle, loppui räyhääjienkin toimintainto. Niinpä paikkakunnalla ei ole minkäänlaisia yhteispyrintöjä, jotka edistäisivät luokkataistelukatsomuksia.

Tämänlaatuinen toiminta lienee ennen ollut, jos ei suotavaa, niin ainakin siedettävää. Nykyään asettaa luokkataistelu osanottajalleen siksi suuria velvollisuuksia, että pitäisi tarkoin harkita ennenkun ryhtyy tekoihin, jotka ovat luonteeltaan jonkun työväenjärjestön hajottamista. Sellaiset ajat ovat lähenemässä ja ovatpa jo käsilläkin, jolloin tarvitaan jakamaton solidaarisuus työläisten kesken. Ja varsinkin sitä tarvitaan sellaisten työläisten kesken, jotka seisovat jyrkän luokkataistelun kannalla ja ovat ottaneet tehtäväkseen katsomuksiensa levittämisen vallitseviksi työläisten keskuudessa. Luokkataistelu vaatii tänäpäivänä vakavata harkintaa, ei riitä paljas kiihkoileminen ja sen seurauksena huutaminen ja räyhääminen ilman edesvastuuntunnetta. Luokkataistelija joutuu nykyään painostuksen alaiseksi puolelta ja toiselta. Taantumuksen mustat voimat ovat kiivaimmillaan, pyrkien tukahuttamaan ääniä, jotka haluaisivat työläisiä herättää, valistaa ja kiihottaa. Itse työläisten kesken vallitsevat mitä erilaisemmat käsitykset luokkataistelusta. Jyrkällä kannalla olevien vainoamiseen ei riitä yksinään porvareitten kiristys, vaan toimivat siinä avuliaina, tietäen tahi tietämättään, itse työväenluokan jäsenet. (Oikealta ja vasemmalta kohdistuvat hei-

Mitä kommunistit haluaisivat tehdä

Kirj. N. Bucharin.
(Jatk.)

Neuvostovalta vaiko porvarillinen tasavalta?

Meidän käsityksestämme diktatuurin välttämättömyydestä johtuu, välttämättömänä seurauksena taistelumme parlamenttaarista porvarillista (toisinaan sitä kutsutaan "kansanvaltaiseksi") tasavallan vanhentunutta muotoa vastaan ja sen vastapainoksi uuden valtiojärjestyksen muodon — työläis-, talonpoikaisja sotilasedustajain neuvostojen vallan asettaminen.

Menshevikit ja oikeisto, sos. vallankumouks. kannattavat olkansa takaa Perustuslakia säätävää kansalliskokousta ja parlamenttaarista tasavaltaa. He huutavat kaikissa kadun kulmissa neuvostojen valtaa vastaan. Miksi? Ensikädessä sen vuoksi, että he pelkäävät työväen valtaa ja haluavat jättää vallan porvaristolle. Mutta kommunistien, jotka tahtovat itse asiassa eikä periaatteessa toteuttaa kommunistista (sosialistista) järjestelmää, täytyy ehdottomasti taistella proletariaatin diktatuurin ja porvariston lopullisen kukistamisen puolesta. Tästä johtuu kaikki eroavaisuudet. Ja riitä syystä juuri menshevikkien ja sosialivallankumouksellisten puolueet kulkevat käsi kädessä suurporvariston puolueitten kanssa.

Mikä on perus-eroavaisuus parlamenttaarisen tasavallan ja neuvostotasavallan välillä? Se, että neuvostotasavallassa ei porvarillisilla aineksilla ole äänioikeutta, eivätkä he ota osaa hallitustehtäviin. Maata hallitsevat neuvostot. Ja nämä neuvostot valitsee työtätekevä väestö työpaikoillaan: tehtaissa, työhuoneissa, kaivoksissa, kylissä. Porvarit, entiset tilanomistajat, pankkiirit, keinottelija-kauppiaat, koronkiskurit, trokarit, kornilovilaiset intelligentit, papit, piispat — sanalla sanoen koko musta kaarti ei omaa äänioikeutta, eikä valtiollisia perusoikeuksia. Parlamenttaarisen tasavallan alun laskee Perustava kokous. Neuvostotasavallan ylin orgaani on neuvostojen edustajakokous. Mikä huomattavin eroavaisuus on neuvostokongressilla Perustavaan kokoukseen nähden? Tähän kysymykseen vastaaminen on mitä helpointa jokaiselle, joka osaa laskea edes sormiensa avulla. Tosin herrat menshevikit ja oikeistososial. vallankumoukselliset yrittävät laskea sumua silmille keksien kaikennäköisiä juhlallisia nimityksiä, kuten "Venäjän maan isäntä." Mutta totuutta ei peitä. Perustava kokous eroaa neuvostokongressista siinä, että sen valintaan ottavat osaa ei ainoastaan työtätekevät, mutta myöskin porvaristo ja sen kaikki agentit. Se eroaa näin ollen neuvostokongressista siinä, että siellä, Perustavassa kokouksessa voivat istua ei ainoastaan työläiset ja talonpojat, mutt myöskin pankkiirit, tilanomistajat, kapitalistit; ei ainoastaan työväen puoluekommunistit, ei ainoastaan vasemmistosos. vallankumoukselliset ja eipä edes sosiali-kavaltajat sellaiset kuin menshevikit ja oikeistosos. vallankumoukselliset, mutta myöskin kadetit (kansan kavalluksen puolue), lokakuulaiset ja mustasotnialaiset. Juuri heidän ääniensä puolesta ahertavatkin kunnioitettavat sovittelijat. Kun he huutavat "koko kansan yleiskansallinen" Perustavan kokouksen välttämättömyydestä, niin he pitävät neuvostoja ei koko Venäjän kansaa käsittävinä syystä, että niistä puuttuu venäläistä porvaristoa, kaikennäköisiä riistäjiä ja nylkijöitä. Lisättävä työtätekevien viereen koko loiseläjien lauma, antaa näille kansan vihollisille kaikki oikeudet istutettava ne vierelleen parlamenttiin, tehtävä työläis- ja talonpoikais-luokkahallituksesta porvariston luokkahallitus koko kansan naamiota kättäen — kas se on oikeistosos. vallankumouksellisten, menshevikien, kadettien, sanalla sanoen suurpääoman ja sen agenttien tehtävä.

Kaikkien maitten kokemus osottaa, että siellä, jossa porvaristolla ovat kaikki oikeudet, siellä aina petetään työväenluokkaa ja köyhälistöä.

Omistaessaan sanomalehdistön, suunnattomat rikkaudet, lahjoen virkamiehet, käyttäen hyväkseen satojen tuhansien agenttiensa palveluksia, uhaten enimmin painamiaan orjia ja pelotellen heitä, porvaristo saavuttaa sen, ettei valta luista sen käsistä. Näköjään on siten, että äänestykseen ottaa osaa melkein koko kansa. Mutta todellisuudessa tällä pelillä naamioidaan finanssipääoman herruus, joka järjestää asiansa mitä parhaiten sekä kerskuu vielä sillä, että se sallii "kansan" äänestää ja suojelee kaikkinaisia "kansanvaltaisia" vapauksia. Sen vuoksi kaikissa maissa, joissa on vallalla porvarilliset tasavallat (kuten esim. Ranskassa, Sveitsissä, Yhdysvalloissa) on, huolimatta yleisestä äänestyksestä, valta kokonaisuudessaan pankkipomojen käsissä. Näin ollen on ymmärrettävää mitä oikeistososialistiset vallankumoukselliset ja menshevikit tavottelevat pyrkiessään kukistamaan neuvostojen vallan ja kutsumaan kokoon "Perustavan kokouksen". Annettuaan äänioikeuden porvaristolle, he haluavat valmistaa siirtymisen samanlaisiin oloihin kuin on Ranskassa ja Amerikassa. Sillä hehän arvelevat, etteivät venäläiset työläiset ole "kypsyneet" itse pitämään valtaa käsissään. Päinvastoin, kommunistien, bolshevikien puolue taas pitää, että työläisten diktatuuri on nyt välttämätön, että minkäänlaisesta vallan luovutuksesta ei saata olla keskusteluakaan. Täytyy estää porvaristo millään tavalla pettämästä kansaa. Täytyy poistaa se maan hallinnosta mitä päättävimmällä tavalla sen vuoksi, että nyt on kärjistyneen taistelun aika. Täytyy lujittaa ja laajentaa työläisten ja maalaisköyhälistön diktatuuria. Juuri tämän vuoksi on välttämätöntä neuvostojen valtiovalta. Siinä ei ole porvaristoa. Siinä ei ole maakapitalisteja. Siinä valtiota ohjaa työväen ja talonpoikain järjestöt, jotka ovat kasvaneet yhdessä vallankumouksen kanssa ja kantaneet suuren taistelun taakan harteillaan.

Tämä ei riitä. Yksinkertainen tasavalta ei merkitse ainoastaan porvariston valtaa. Se ei milloinkaan oman rakenteensa vuoksi saata työväen hengellä imeytyä. Parlamenttaarisen tasavallan aikana jokainen kansalainen jättää äänestyslippunsa kerran neljässä taikka viidessä vuodessa — ja asia on siihen päättynyt. Kaikki muu jätetään valtiopäivämiehille, ministereille, presidenteille, jotka johtavatkin kaikkea. Mitään yhteyttä joukkojen kanssa ei ole. Työkansan joukkoja vain porvarillisen valtion virkamiehistö muokkaa ja lypsää, mutta todellista osuutta hallintoon se ei lainkaan ota.

Jotakin toista on Neuvostotasavalta, joka soveltuu työväen diktatuuriin. Siellä on kaikki järjestetty aivan toiseen malliin. Neuvostovalta — ei ole joukoista riippumattomien ja porvaristosta riippuvaisten virkamiesten järjestö. Neuvostovalta ja sen elimet nojaavat työväenluokan ja talonpoikain kaikkein laajimpiin järjestöihin. Ammattiliitot, tehdaskomiteat, työläisten ja talonpoikain paikalliset neuvostot, sotilas ja matruusijärjestöt — kaikki tukevat neuvostojen keskusvaltaa. Siellä juoksee neuvostokeskusvallasta tuhannet ja miljoonat langat kaikkiin suuntiin; nämä langat menevät ensin alue ja läänin neuvostoihin, sitten kaupunkien, niistä kaupungin osien ja niistä satoja tuhansia työläisiä yhteen liittäviin tehtaisiin ja työhuoneisiin. Aivan samoin on järjestetty neuvostovallan kaikki korkeimmat laitokset. Otetaan esiemrkiksi Korkein Kansantalouden Neuvosto. Se on kokoonpantu ammatillisten järjestöjen, tehdaskomiteain ja muitten järjestöjen keskuselimien edustajista. Ammattiliitot taas vuorostaan liittävät yhteen kokonaisia teollisuusaloja, niillä on osastoja useissa kaupungeissa ja nojaavat järjestyneeseen joukkoon tehtaissa ja työpajoissa. Tätä nykyä on joka tehtaassa tehdaskomitea, jonka on valinnut tehtaan työväki; nämä tehdaskomiteat ovat yhtyneet keskenään. Ja nekin lähettävät edustajansa Korkeimpaan Kansantalouden Neuvostoon, jonka tulee valmistaa taloudellisia suunnitelmia ja johtaa tuotantoa. Siis tässäkin teollisuuden johdon keskuselin on kokoonpantu työläisten edustajista ja nojaa työväenluokan ja maalaisköyhälistön joukkojärjestöihin. Tässä on siis aivan toinen järjestys kuin porvarillisessa tasavallassa. Porvaristo ei ole ainoastaan vailla oikeuksia. Eikä koko juttu ole vain siinä, että hallitsee työläisten ja talonpoikain edustajat. Vaaan tärkein juttu on siinä, että neuvostot hallitsevat ollen katkeamattomassa yhteydessä työläisten ja talonpoikain suurten liittojen kanssa ja näin ollen laajat joukot ottavat koko ajan osaa työläis- ja talonpoikaisvaltion hallintaan. Sen vuoksi siinä jokaisella järjestyneellä työläisellä on oma vaikutusvaltansa. Hän ottaa osaa valtion hallintaan ei ainoastaan sen vuoksi, että valitsee kerran kuukaudessa tai parissa luottamushenkilönsä. Ei. Ammattiliitot valmistelevat, sanokaamme, suunnitelmia tuotannon [illegible]miseksi, sitten nämä suunnitelmat käsitellään neuvostoissa taikka kansantalouden neuvostoissa ja sen jälkeen ne, jos ovat sopivia, saavat lain voiman kun Neuvostojen Toimeenpaneva Keskuskomitea ne hyväksyy. Mikä ammattiliitto tahansa, mikä tehdaskomitea tahansa saattaa näinollen ottaa osaa yhteiseen työhön uuden elämän rakentamiseksi.

Porvarillisessa tasavallassa valtio tuntee voivansa sitä paremmin kuta vähemmän toimintaa itse joukot kehittävät. Sen

VIKA ALKUPERÄISESSÄ